

Vi starter med at tage motorvejen til Drammen, derfra videre til Kongsborg, først derefter bliver det til det rigtige eventyr...

DAG 3. Oslo - Rjukan - Haukelifjellet - Odda. Jeg havde planlagt turen til at gå via 2 alternative ruter. RV 134 gik næsten helt frem til målet uden svinkeærinder, den mere udfordrende tur skulle gå via Rjukan over Haukelifjeldet. De fleste valgte at tage udfordringen op og kom til at opleve turens første store køremæssige eventyr.

Allerede i Kongberg skiftede vi til RV 37, en virkelig smuk vej, der på det første stykke kun fremviste mindre bakker, idylliske skovstrækninger med udsyn til elve og mindre søer (foto) - eller var det en elv, der bare var lidt bred. Flot så det i hvert fald ud for der var ingen vind, der rørte sig og de harmløse sommerskyer pyntede bare op i landskabet. Tilmed fandt vi et godt sted, hvor vi kunne nyde middagsmaden med udsigt til et lille strømfald. Derefter tiltager svingene og vejen begynder langsomt at kræve mere af choffør Ruth, der nu også får brugt teknikken med at motorbremse på vej ned ad bakkerne. De stejleste havde allerede en stigningsgrad på 4-6%. Se her dog vores lille, smukke middagssted, hvor vi hyggede os en times tid:

http://youtu.be/ZKno_6Qrp-A

Det smukke fjeld Gaustatoppen i Telemarken

Tak til Britt for 2 øverste fotos
fra Haukelifjeldet

Ruth kørte den første halvdel af dagens etape til Rjukan, jeg kunne således nyde gensynet med Gaustatoppen, der tonede frem for enden af den snorlige landevej gennem Jondalen. Lige netop hertil gik vores første campingtur i efterårsferien 1978 med den netop anskaffede campingvogn. Så der blev udvekslet minder fra dengang, hvor vi begik tåbeligheder. Bl.a. ved at køre ned ad fjeldet til Rjukan uden at tænke på, at den første sne var faldet og vi kørte rundt på sommerdæk. Vi kom aldrig tilbage ad samme vej, men måtte køre 140 km omvej for at komme hjem til campingvognen.

Ved indkørslen til Rjukan kom Rita og Kurt gående os i møde. Vi vidste jo, at de var glade for at vandre, så vi tog først ikke notits af det, indtil de vinkede os ind til kantsteden. Deres ekvipage var "havareret" midt inde i byen kørt tid efter at de havde tanket benzin - og ikke diesel, som deres bil krævede. Det er den slags, som kan ske, når brændstofhanerne ikke har samme udformning som derhjemme. Da vi kort tid efter ville ringe til dem, opdagede jeg at min telefon var væk. Jeg var nu sikker på, at jeg havde haft den om morgenen, men konkluderede efter lang tids søgen, at jeg måtte have tabt den i Oslo, den svarede i hvert fald ikke på Ruths opkald. Det kostede lidt tænders gnidsel undervejs resten af dagen, jeg havde allerede mistet en telefon een gang i Wien og det blev en kostbar affære. I dag viste det sig, at det var Ruths iphone, der var noget i vejen med. Ankomsten til Odda ringede Gert Hovald til mig og nu svarede telefonen lige så kækt fra bunden af min medicinkasse. En rigtig dum ØV-sag!

Nå, tilbage til turen. For kort tid efter gik det virkelig brat op efter, så Berlingoen fik nok at bestille 1. og 2.gears kørsel over lange stræk. Hvor var det dog en flot tur i det smukke vejr. Selv om sneen nåede helt ned til vejkanterne adskillige gange, var det ikke spor koldt. Men man havde jo også nok at bestille med at holde speederen nede og vride rundt på rattet i en ustandselighed. Er man først kommet op på højjældet, byder kørslen ikke de store udfordringer og fra de højeste punkter ved Rauland får man imponerende udsigter til sneklædte vidder, som jeg bedømmer til at være Hardangervidda.

På et tidspunkt er vi kommet ned i højderne igen og standser på en rasteplass til eftermiddagskaffen. På den anden side af vejen ses et lille museum, der dog er lukket. Det er gården Myllarguten, som også er øgenavnet til en berømt fiolspiller, der var berømt over det meste af Norge for sin folkelige spillemandsmusik. Mens jeg fotograferede tavlen med hans fiol kom en meget, meget gammel og krumbøjet mand gående i vejkanterne og spørger mig, om der var noget godt at fotografere. "Jo, da", svarede jeg, "når man kommer fra Danmark

Guided tours
at the farm
of "Myllar-
guten", the
famous
fiddler Torgeir
Augundson
(1801-
1872)

Torgeir Augundsons fiol ved gården Myllarguten

De små billeder viser den underjordiske serpentins forløb ved Røldal og det næste viser et stop ved Ståvatn, lige før vi skal ind i den lange Haukelitunnel.

er der mange fine motiver at finde". "Er du dansk?", spørger han. Det kunne jeg da ikke benægte, hvorpå han trykkede mig i hånden med en næve, der var så stor som en skovl og med en sådan kraft, at jeg nær var gået i gulvet. I hvert fald havde jeg ondt i hånden i flere timer bagefter.

Var der mange sving opad inden Raudal, var der mange, mange flere nedad mod RV 134. Det bliver den rene svir at køre på denne vej, selv om den nok er lidt smal af en hovedvej at være, men det går raskere fremad. Svingede er rettet ud men en række tunneller og dem måtte vi først lige vænne os til, for de var ikke alle lige oplyste. Lige før Røldal enda med nogle gevaldige herresving, der kun overgås af de kurver, som ligger inde under fjeldet, her slår en serpentin en knude på sig selv. Så har man da i hvert fald oplevet en underjordisk knude. Det skulle nu ikke blive den sidste af slagsen i løbet af de næste uger.

Bag os trækker der skyer op, men det vil vi ikke tage alvorligt, slet ikke når vi nu er kommet ind på RV 13, som fører os ned til Odda, som er dagens mål. Flere tunneller, flere hårnålesving, først op og så ned igen. Kunne de da ikke have knaldet et par flere tunneller igennem det bjerg, når nu de var igang? Nå, nu vil jeg jo ikke klage, vi valgte jo vejen fordi vi ville have oplevelser og det må man sige, at

man har fået i rigt mål, men jeg ville have ønsket, at der fandtes flere rigtige rastepladser, især på steder med udsigt, det er svært at parkere et vogntog, når der endelig er en mulighed. Især når der er høje kanter man skal forcere.

Fra slipseknuden ved Røldal til Odda mangler vi så kun de sidste 36 km, først nogle krasse serpentiner op tril Røldalstunnellen (6 km), der efter få meter fortsætter i Seljestadtinnellen (2 km). Vi er stadig på E 134, som jo startede i Drammen, men nu slutter den efter en lang nedkørsel på 10 km. Så tager RV13 alene over og fører os til Odda. Til en fortjent øl inden aftensmaden.

Dagens distance var på 336 hårde km.

Dag 4. Hviledag og udflugt til Rosendal slot. Dagen starter igen med fint vejr, selvom der efterhånden kommer mistænkelige slørskyer på himlen. Humøret er højt, især efter at den lidt mutte lejrchef med lidt forsinkelse får fremtryllet de nødvendige 60 stykker morgenbrød. Odda Camping er en ret lille plads, der er

Dag 4 er formiddagen til afslapning og efter middagsmaden skulle vi til Rosendal Slot.

kun plads til ca. 60 enheder. Rejsegruppen er lidt spredt, fordi der ikke findes nogen pladsanvisning og lejrchefen i øvrigt kun træffes i få timer ad gangen. Nogle af deltagerne har været heldige med at kapre nogle fine pladser helt ned ved søens bred. De kan stå op til ovenstående syn. Til gengæld bliver de "straffet" ved at skulle afhente morgenbrødet på vores dørtærskel helt oppe ved indgangen; men lidt motion før morgenkaffen gør nok ikke noget.

*Til **Baroniet Rosendal** skal vi køre under isen af Folgefonna-breen. Nogle deltagere beskylder mig i en godmodig tone, at det var falsk reklame, når jeg nu havde skrevet sådan i turoplægget. Men det er nu rigtig nok. Selvfølgelig kan nok bore en tunnel i selve isen, men da gletjeris er en levende masse, vil den ikke kunne holde længe. Folgefonna tunnellen er derfor boret igennem fjeldet under isen. Især Krystyna, vores enlige polske deltager, var tydeligvis meget skuffet. Især fordi isen under hele turen ikke kunne ses. Det skyldtes, at der nu var kommet regntunge skyer, der hang helt nede ved jordoverfladen; fjeldtoppene forsvandt i en gråhvid masse. De lovede 23 km må Vidar tage ansvar for,*

Tre motiver fra regnvejrsturen til Baroniet Rosendal.

den rigtige afstand var 42 km. Men jeg vil ikke skose min trofaste hjælper og slet ikke når turen er så smuk. Vindstille vejr får motiverne langs fjorden til at stå til at stå lysende klare, især fordi regnen får farverne til at stå meget mættede. Undervejs til slottet stifter vi også bekendtskab med det første store vandfald på drømmeturen. Vi stifter også bekendtskab med

den bippende lyd fra brobizzen og får dermed vished for at den også virker ved tunneller. Baroniet Rosendal er det eneste af slagsen i Norge, oprettet 1658 af en dansk krigskommissær og bygget i barokstil med enkle og klare linjer. En af efterkommerne viste rejsegruppen rundt og formåede at tale så tydeligt norsk bokmål, at vi alle kunne forstå den fine guidning. Tak for det!

Hver aften er der informationsmøde. Så vidt muligt indendørs, men Odda Camping har ikke noget samlingslokale, så det foregår udendørs i dag. Heldigvis er regnen ved at stilne af på denne østlige side af breen og jeg kan så foreklare noget af de strabadser, vi skal skal igennem næste dag. Lidet anende hvilke ulykker, der skal ramme os.

Vi ses på dag 5.